

Бьорн Суртлан

МИСТЕРИЯ В
ОСЛО

Илюстрации Тронд Бредесен

Издателство „Флюм“

*Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма*

Oslo Mysteriet
© 2003, 2005 H. Aschehoug & Co. (W.Nygaard) AS

Мистерия в Осло
© Издателство „Фюм“, 2016
Превод Анюта Б. Качева-Барбарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-126-6

I

Те ме гледат

Наоколо е тъмно. Май съм в кухнята, но защо съм сам и къде са останалите?

Всъщност не е съвсем тъмно. Около мен има запалени свеци. Изгорели са почти до края. Мисля си, че трябва да ги угася, преди да са подпалили нещо. Но не свеците са проблемът. Има нещо друго – кръглият стъклен аквариум на лавицата между кухнята и трапезарията. Не искам да погледна към него. Трябва, но не искам. В него има нещо, което е убило рибките ми – нежните ми златни рибки. Какво може да е? Нямам представа. Или по-скоро не искам да имам.

Накрая все пак се приближавам и надничам. Рибките се носят по водата с обънати коремчета. Около тях има някаква противна слуз. И още нещо. Две огромни зелени очи. Прекалено големи, за да са рибешки. Точно тях не искам да виждам. Живи са! Живи човешки очи, които плуват в аквариума ми. И ме гледат.

Някакъв сладникав мирис

Събудих се. Не ми се ходеше до тоалетната. Погледнах новия си ръчен часовник. Стрелките му слабо светеха. Три без десет. През нощта.

Наоколо се носеше някаква странна миризма. Сладникава. Напомняше ми на нещо, но не можех да се сетя на какво. Прозорецът ми беше отворен. Дали не идваше отвън? Не. Нямаше начин да съм се събудил само защото отвън идва някаква слаба странна миризма.

Мама не ми дава да спя на отворен прозорец. Страх я е заради преживяванията ни в Австралия, когато най-зловещият човек, когото познавам, искаше да ни залови. Черния Стиг!

Аз обаче не мога да спя на затворен прозорец. Но що за миризма беше това?

Станах и отидох до прозореца. Предпазливо надникнах навън. Имаше ли някого там? Не. Дръпнах пердетата, за да огледам по-добре. Не, нямаше никого.

Стоях тихичко и се ослушвах. Нищо. Само тази миризма.

А!? Дали не изскърца нещо? Някакъв слаб, едва доловим звук на метал, опрян в метал.

Затаих гъх.

Да! Чу се и слабо изщракване. Сякаш някакъв капак се върна на мястото си или някой внимателно затвори багажник на кола. Не. Не беше това. Звукът щеше да е по-силен. Това беше слабо, но ясно прещракване, което май идваше иззад ъгъла на улицата. Но оттук не можех да видя. Устата ми пресъхна. Какво можеше да е това? Котка, закачила кутийка от кока-кола? Тук беше пълно с котки.

Отново настъпи тишина. Чувах се само обичайните нощни звуци. Онези, с които човек постепенно свиква – равномерният шум от колите по близката магистрала например. Не чувах нито стъпки, нито преминаващи коли. Но защо бях толкова уплашен тогава? По-голямата ми сестра Сисел обикновено казва, че имам прекалено развинтено въображение.